

ประดู่ป่า

ชื่อพื้นเมือง

ประดู่เสน (ราชบุรี, สระบุรี) จิตอก ฉะนอง (เชียงใหม่) คูป่า (เหนือ) ตะเลอ เตอะเลอ

ชื่อวิทยาศาสตร์

Pterocarpus macrocarpus Kurz.

ชื่อวงศ์

LEGUMINOSAE – PAPILIONOIDEAE

ชื่อสามัญ

Burmese ebony

การกระจายพันธุ์

พบในป่าเบญจพรรณ และป่าเต็งรังทั่วไป ยกเว้นในภาคใต้ ในระดับความร้อนสูงจากน้ำทะเล 100 – 600 เมตร

การขยายพันธุ์

เพาะเมล็ด ตอนกิ่ง

ลักษณะ

ต้น สูงถึง 20 เมตร เปลือกออกสีน้ำตาลเทา หนา แตกหยาบๆ เป็นร่องลึก เรือนยอดรูปคล้ายทรงกระบอก

ใบ ใบประกอบแบบขนนก มีใบย่อย 7-13 ใบ ใบย่อยรูปขอบขนานแกมรูปไข่ ผิวใบเกลี้ยง โคนใบกว้างชดกลมเรียวไปทางปลาย

ดอก ออกดอกเป็นช่อตามซอกใบใกล้ยอด กลิบริดดอก 1-1.5 ซม.

ผล เป็นแผ่นกลมแบน มีปีกโดยรอบ

เมล็ด มีเมล็ดเดี่ยวอยู่ตรงกลางผล ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 6-10 ซม. เมื่อเป็นสีน้ำตาล

นิเวศวิทยา

ขึ้นในป่าเบญจพรรณ และป่าเต็งรังทั่วไป

ประโยชน์

เป็นไม้เนื้อแข็ง สีขาวอมเหลือง แก่นสีน้ำตาลแกมแดง มีลวดลายสวยงาม ใช้ในการก่อสร้างทำพื้นบ้าน

เสารอด ทำเกวียน เครื่องเรือน เปลือก แก่น ให้สีตาลย้อมผ้า ให้น้ำฝาด

ตำรายาไทยใช้ แก่บำรุงโลหิต แก้กษัย (การป่วยที่เกิดจากหลายสาเหตุ ทำให้ร่างกายเสื่อมโทรมชุ่มดม

โลหิตจางปวดเมื่อย ใบ ชงกับน้ำสระผม พอกฝีให้สุกเร็ว แก่ผดผื่นคัน เปลือกต้น สมานบาดแผล ต้มดื่มแก้ท้องเสีย

แก่นแก้คุดทะราด แก้ไข้บำรุงโลหิต บำรุงกำลัง แก้พิษเมาเบื่อ

